

**HELEN
FITZGERALDOVÁ
PLÁČ**

Copyright © Helen FitzGerald, 2013
Translation © Lukáš Novák, 2017

ISBN 978-80-7473-587-5

1

Mohla za to bezpečnostní kontrola na letišti.

Joannin devítidenní chlapeček během bezpečnostní kontroly na letišti nepřetržitě plakal. Její partner byl plně zaměstnán tím, že si zouval tenisky. „Tohle si s sebou vzít nemůžete,“ prohlásila podsaditá žena v uniformě.

„Co prosím?“ zeptala se Joanna roztržitě, zatímco miminko se v přestávkách mezi jednotlivými výbuchy pláče pokoušelo cumlat její tričko.

„Tyhle tekutiny. Ty lahvičky mají víc než sto mililitrů. Pokud potřebujete během letu víc než sto mililitrů, musíte na to mít potvrzení. Máte něco takového?“

„Ne.“

„V takovém případě je budu muset vyhodit.“

„Ale to nemůžete. To je Calpol – paracetamol pro dítě. A antibiotika pro mě. Mám zánět středního ucha. Vždyť ty lahvičky ani nejsou plné.“

„Děje se něco?“ vložil se do toho Alistair, který už – jen v ponožkách – prošel bezpečnostním rámem.

„Tyhle lahvičky bude potřeba vyhodit,“ zopakovala zaměstnankyně letištní bezpečnostní kontroly.

„Joanno, říkal jsem ti přece, že maximum je sto mililitrů.“

„Vážně?“ Možná ano. Nevzpomínala si.

Alistair se obrátil od Joanny k ženě v uniformě, od problému k řešení. „Nemohl by jeden z nás skočit rychle do lékárny v odletové hale a koupit menší lahvičky?“

„To můžete. Ale pak si budete muset znovu vystát tuhle frontu.“

„Vezmi Noaha a běžte napřed,“ navrhla Joanna. „Já se tam vrátím a zařídím to.“

Podala mu dítě a zástupem čekajících pasažérů se prodírala zpátky.

Mohla za to bezpečnostní kontrola na letišti.

Kdyby se Joanna nemusela vracet, kdyby nemusela v letištní lékárně koupit dvě číré stomililitrové lahvičky, kdyby do nich nemusela vkleče před knihkupectvím WH Smith přelévat obsah větších lahviček, kdyby nečekala další hodinu ve frontě s prsy bolestivě nalitými... Kdyby nic z toho nemusela udělat, tak svého chlapečka ještě pořád mohla mít.

Let do Melbourne trval dvacet jedna hodin. Nejhorších bylo prvních sedm – z Glasgow do Dubaje. Noah nepřetržitě plakal. Nedokázala si vybavit ani minutu, během níž by byl zticha. Pět z těch sedmi hodin se Joanna pokoušela dělat všechny ty věci, které se v takových případech doporučují, a to v pořadí, v němž se doporučují.

První kolo. Hodina po odletu z Glasgow. Letadlo se vznášelo nad Severním mořem. Alistair sledoval nějaký film a smál se u toho tak hlasitě, že měla sto chutí ho nakopnout.

Nemá hlad? Přitiskla si Noahovu hlavičku k prsu – že by příliš prudce? Je možné, že by ji takhle kousal a štípal schválně? A že ji teď praštil?

Nepotřebuje přebalit? Zašátrala prstem uvnitř plínky. Naštěstí byla suchá a čistá, jinak by teď měla prst třeba od hovníka.

Nenudí se? Při pohledu na chrastítko i plyšového medvídka v pruhovaném tričku mu v očích zablýskl vztek.

Není unavený? Ale kdepak! Zlostné odhodlání mu dávalo tolik energie, že navzdory pouhým devíti týdnům věku se mu málem podařilo vypadnout z dětské postýlky připevněné k přepážce před Joanniným sedadlem. Zachytila ho v poslední chvíli.

Druhé kolo. Tři hodiny po odletu z Glasgow.

Stroj přelétal nad Německem. Alistair spal.

Nemá hlad? Uáá!

Nepotřebuje přebalit? Uáá!

Nenudí se? UÁÁ!

Není unavený? Sakra, co jsi to za matku?

Opakovala ten postup do zblbnutí. Třetí kolo. Čtvrté. Páté. A tak dál. Přesně jak ji to naučily jiné matky z laktační poradny, kam docházela.

„To všechno jsou projevy snahy s tebou komunikovat,“ tvrdila jí jedna z nich. „Stačí, když budeš tomu jeho hlásku pozorně naslouchat.“

„Není na tom nic tak složitýho,“ poznamenala druhá. „No není roztomilej? Takovej andílek!“

Matky z laktační poradny Joanna nenáviděla.

Nenáviděla také Noaha?

A není tohle skutečná příčina jeho zmizení?

Během druhé hodiny letu se Alistair s Noahem v náručí dvakrát prošel tam a zpátky uličkou mezi sedadly. Byl neodolatelný. Spolucestující se usmívali. „Chudáček malý,“ říkali si při pohledu na řvoucí dítě, „musí být unavený.“ Nabízeli se, že mu miminko na chvíli podrží. Chudák chlap. Jeden z těch

emancipovaných otců. Hrdina! Proč jen si jako matku svého dítěte vybral tak nemožnou a neschopnou ženskou? Takhle Alistair během druhé hodiny letu nachodil dvacet metrů, pak Noaha předal Joanně, usadil se a navečeřel se. Jídlo bylo dobré. Snědl ho s chutí. Dal si k němu červené víno. Byl tak spokojený, že usnul ještě dřív, než si letuška přišla pro tác s prázdným nádobím.

Joanna se nezvládla ani najíst, ani napít. Kdyby si mohla vybrat mezi večeří a vínem, brala by víno, přestože kojící matka se sklenkou v ruce většinou vyvolá smršť ostře nesouhlasných pohledů.

Alistair spal. Mohutná hlava, kterou po něm zdědil i Noah (díky, Alistaire!), mu pohodlně spočívala na svítivě zeleném nafukovacím polštářku. Slušelo mu to. Vždycky vypadal dobře. Když ho tenkrát ve volební místnosti poprvé uviděla, jeho krása jí učarovala. Vypadal jako hezounek z nějaké klučičí kapely. Takových mužů v Glasgow moc není. Pečlivě rozčuchané tmavě hnědé vlasy vždycky držely správný tvar, přesně jako teď, když spal. To díky těm vlasům vypadal mladší než na svých jednačtyřicet; rafinovaně naaranžované prameny zdárně maskovaly i místo na temeni, kde už mu kštice začínala řídnout.

Jak v tom řevu dokázal spát? Noahův pláč přehlušil hluk motorů i hučení klimatizace. Lidé si tiskli na uši sluchátka a filmy, které sledovali, nebo hudbu, kterou poslouchali, zesilovali na maximum. Občas k Joanně zabloudili očima a jejich pohledy byly víc než výmluvné. *Co to do toho vašeho dítěte vjelo? A proč mě PROBOHA posadili tak blízko vás?* Všichni tihle lidé si po přiletu budou stěžovat u přepážky letecké společnosti. *Některým ženským by se početí a těhotenství vůbec nemělo povolovat.*

Ty pohledy jen přitopily pod kotlem Joanniny bublající zloby. Zadní polovinu její hlavy a krku zcela opanovala bolest způsobená zánětem středního ucha – pronikavá, tepa-

jící bolest, která ji zcela pohlcovala a znemožňovala jí jasně uvažovat. Kdyby Noaha na chvíli odložila, aby si mohla podat příruční zavazadlo a vzít si dvě tabletky analgetika a další dávku antibiotik, zřejmě by začal křičet o něco pronikavěji a ostatní pasažéři by ji pražili pohledy ještě nepřátelštějšími, takže to – zatím – nebude riskovat.

„Společnost Emirates vychází vstříc těm, kdo cestují s dětmi,“ dočetla se na internetu. To tedy rozhodně nebyla pravda. Palubní personál tvořila skvadra nerudných ženských alergických na děti, mezi nimiž zvláště vynikala jedna zrzka. Mohlo jí být něco přes čtyřicet, výrazně obarvené vlasy měla pečlivě stažené do drdolu, dojem bezchybnosti kazily jen dvoumilimetrové prošedivělé odrosty; její bujné tvary zjevně držela na uzdě jen podprsenka a stahovací kalhotky. Na tváři měla tak silnou vrstvu mejkapu, že by do něj člověk mohl něco vyrýt nehtem, tedy pokud by měl odvalu a dostatečně dlouhý nehet. Zřejmě už byla za zenitem kariéry, napadlo Joannu, ale urputně se držela zaměstnání, které si jako mladá holka vysnila; nehodlala ovšem zajít tak daleko, aby se snažila být na pasažéry za každou cenu milá. Zatímco Joanna chodila s Noahem v náručí uličkou a v marné snaze ho utišit jím rytmicky pohupovala, zrzka bez mrknutí oka odnesla její nedotčené jídlo. Když ji Joanna poprosila o vlhký ubrousek, aby si mohla z ramene utřít zbytky Noahova blitíčka, řekla: „Ano, jistě,“ ale nic nepřinesla. Tahle ženská prostě Joannu nenáviděla – a Noaha taky.

V tomhle letadle je nenáviděli všichni. Včetně pilotů, protože Noahův křik musel doléhat až k nim do kokpitu. Nejspíš kvůli němu pořádně neslyšeli pokyny z vysílačky. Možná dokonce uvažovali o tom, že to s letadlem napálí do nějaké skály, aby se toho příšerného řevu zbavili.

Bylo to horší než mrouskající se kočka. Ta si dá aspoň občas pauzu.

Bylo to horší než vřískot z hororových filmů. Ten může přinášet i úlevu, jak Joanna dobře věděla. Sama se někdy zamýšlela v koupelně, aby si tam takhle zaječela. Matky z laktační poradny jí radily, že si tu a tam musí udělat *čas jen pro sebe*. Asi tím nemyslely, že by se měla zavírat v koupelně a vyrazet tam ze sebe skřeky, při nichž tuhne krev v žilách, ale od té doby, co se Noah narodil, Joannu občas přepadla neodolatelná potřeba udělat právě tohle.

Bylo to horší než kvičení podřezávaného podsvinčete. To Joanna jednou slyšela v dokumentu na programu Discovery Channel. Ale ve srovnání s Noahem zněla ta prasátka vlastně spokojeně.

Pro charakteristiku jeho pláče jí chyběla slova. Jediné, co o něm dokázala s jistotou říct, bylo, že není k utišení. A ona věděla, že ho utišit musí.

Žádné jiné dítě takhle neplakalo. V jejich části letadla cestovala ještě další dvě miminka. Ta nevydala ani hlásku. Jejich matky vypadaly naprosto spokojeně. Jejich matky vypadaly, jako by své děti milovaly. Jejich matky vypadaly, jako by milovaly otce svých dětí. Možná proto, že otcové jejich dětí nespali.

Ano, Alistair nerušeně spal.

PŘESTAŇ BREČET, NOAHU!

Nechtěla Alistaira budit. Radši si dál hrála na mučednici.

Alistair neměl s usínáním nejmenší problémy. Chodil spát kolem půlnoci, položil hlavu na polštář a do deseti minut byl v limbu. Joannu překvapovalo, že se nikdy, ani JEDINKRÁT neprobudil, aby se o plačícího Noaha postaral. Možná spánek jen předstíral, vychcánek.

Teď, zhruba uprostřed sedmihodinového letu do Dubaje, měla při pohledu na Alistairova pootevřená ústa sto chutí mu na ten jeho líbivý ciferník vši silou přimáchnout polštář.

Ale ne, ne, nic takového si nepředstavovala. Byla jen unavená. Už devět týdnů nespala déle než tři hodiny v kuse. Na-

víc měla čím dál neodbytnější pocit, že bolest způsobená zánětem středního ucha jí roztrhne hlavu vedví. Musí si za každou cenu vzít analgetika a antibiotika. S Noahem v náručí vstala a jednou rukou otevřela úložný prostor nad sedadlem. Jedna z jejich tašek vypadla a přistála na klíně starší dámy, která seděla hned za Joannou.

„Au!“ žena si s bolestivou grimasou třela hubené stehno.

„Do hajzlu. Promiňte,“ mumlala Joanna.

„To je v pořádku, nic se nestalo,“ odpověděla žena, přestala si třít nohu a usmála se.

Joanna se cítila hrozně. Rozhodně neměla říkat „do hajzlu“. „Omlouvám se, i za to výrazivo. Ukažte, dám tu tašku zpátky.“

„Ale ne, už tak máte plné ruce práce.“ Žena vstala a pokusila se Joanninu tašku vrátit zpátky do úložného prostoru, přičemž nebezpečně zavravorala. Mladík sedící vedle ní obrátil oči v sloup, jako by chtěl Joanně říct: *No to je vrchol! Po tom všem teď ještě necháš vetchou stařenku, aby tady vzpírala tvoje zavazadlo!*

„Nepotřebuje přebalit?“ zeptala se, když konečně dostala tašku tam, kam patřila.

„Ehm, před chvílí jsem se dívala a zrovna jsem se...“

„Zkuste zkontrolovat plínku,“ poradila jí žena a zkoumavě nasála vzduch nosem.

To snad ne! Joanna na chvíli zapomněla na osvědčený postup, který tak neúnavně opakovala první tři hodiny letu. Od okamžiku, kdy dokončila poslední kolo rutinních úkonů, už uplynulo aspoň půl hodiny. Jak mohla být tak hloupá? Zvedla Noaha do vzduchu a přičichla mu k zadečku. Starší dáma i mladík vedle ní se zatvářili lehce konsternovaně. Asi by ho neměla očichávat takhle přede všemi. Začínala ztrácet povědomí o tom, co se na veřejnosti sluší.

Smrděl. Byl pokaděný. Takže ten jeho pláč měl reálný důvod!

„Máte pravdu!“ Joanna se na starší dámu rozjařeně usmála. Aleluja!

Odložila Noaha do dětské postýlky před sebou, do zavazadlového prostoru nad svou hlavou vrátila příruční zavazadlo číslo 1 (černý kufřík s léky, toaletními potřebami, zubními kartáčky a Alistairovými knihami, protože Alistair nejspíš během dálkového letu z Glasgow do Melbourne zvládne přečíst aspoň *tři* knihy). Vyndala příruční zavazadlo číslo 2 (modrá sportovní taška s Noahovými plenkami, Noahovými vlhkými ubrousky, Noahovou masťou na opruzeniny, Noahovým náhradním oblečením, Noahovou dekou a Noahovými hračkami, které ovšem Noah nesnášel) a vyrazila směrem k toaletám.

Ty byly v přední části letadla. Nápis na dveřích kabinky hrdě hlásal, že uvnitř je přebalovací pult. Jenže bylo obsazeno.

Její dítě páchlo.

A řvalo.

Lidé byli unavení. Byli na cestě už pět hodin. Kabinové osvětlení bylo zhasnuté. Ve Velké Británii byla tou dobou skoro půlnoc. Všichni čtyři lidé ve frontě před ní se ostentativně vyhýbali jakémukoliv očnímu kontaktu s ní. Kdyby jí pohlédli do očí, asi by se neubránili nutkání na místě ji zaskrtit.

Konečně za ní zapadly dveře toalety. Sláva, během chvilky ho přebalí a spasí tím svět. Příčina jeho pláče bude odstraněna. Noah usne. Ona si bez ohledu na to, co si o tom pomyslí ta kráva se zrzavým drdolem, objedná červené víno, skryta kárávým pohledům spolucestujících si ho v příšeří panujícím na palubě vypije a pak se konečně taky trochu vyspí.

Zapomněla si obout boty. V poslední době věčně něco zapomínala: často nevěděla, kam jde a co tam vlastně chtěla. Podlaha záchodu byla pomočená. Zatímco Joanna stála nad potřísněnou mísou, malíčkem sklápěla víko toalety a vytaho-

vala miniaturní přebalovací pult, cítila, jak jí moč prosakuje tenkými ponožkami, které našla v ubohém cestovním balíčku, jímž společnost Emirates vybavila všechny pasažéry.

Levým předloktím držela Noahovo zmítající se tělíčko a z balíčku vlhkých ubrousků, který odložila do špinavého umyvadla, se jí po určitém úsilí podařilo jeden vytáhnout. Rozbalila plenku a spatřila výsledek jeho urputných snah: čtyři tvrdé bobky. Aha, takže brouček má zácpu. Kojené dítě by zácpou trpět nemělo. Možná to bylo tím sýrem, který ve spěchu snědla před odjezdem na letiště: třetinu balíčku zralého čedaru. Bez chleba. Na chleba nebo krekry prostě nebyl čas. Její hltavost a neschopnost si věci dobře naplánovat tak způsobily, že Noaha teď bolelo břicho.

Nedařilo se jí plenku jednou rukou zabalit. Zatímco se o to pokoušela, letadlo náhle prudce pokleslo a s charakteristickým zabzučením se rozsvítila kontrolka se symbolem bezpečnostního pásu. Turbulence. Noah se prudce zavrtěl. Čtyři miminkovská hovínka se skutálela na podlahu. S jedním předloktím stále přitisknutým k jeho hrudníčku vytáhla ze zásobníku několik útržků toaletního papíru, natáhla paži a šátrala po podlaze ve snaze exkrementy nahmatat. No co, když je člověk po krk ve sračkách, pár bobků už ho nerozhází. Připadalo jí to stejné, jako by se pokoušela sebrat čtyři rumové pralinky. Hovínka i toaletní papír vložila do použité plenky, podařilo se jí to celé sepnout suchým zipem a strčit do přečaného odpadkového koše.

Vlhčené ubrousky. Krém proti opruzeninám. Čistá plenka. To byla jedna z manter, které se Joanna v poslední době naučila. Kdyby si ji sama pro sebe neřekla, mohla by na něco zapomenout. Mohla by mu třeba zapomenout dát čistou plenku.

Když ze záchodu vycházela, fronta před ním značně narostla a ona si uvědomila, že se jí chce hrozně čůrat. Zapomněla. Pozdě. Vyčůrá se příště.

Uši ji bolely jako čert. Ještě pořád si nebyla schopná vzít léky. Hlavně že se k tomu neustále chystala. Antibiotika vynechala nejspíš už podruhé. Kordonem mrazivě chladných pohledů lidí čekajících ve frontě se protlačila ke svému místu a posadila se.

Alistair nerušeně spal.

Noah navzdory čisté plence dál plakal.

Sotva se usadila, přistoupila k ní letuška se zrzavým drdolem.

„Promiňte,“ pravila s vlídným úsměvem.

Joanna k ní s nadějí vzhledla. Konečně jí někdo hodlá pomoci.

Letuška se sklonila až k ní a přešla do šepotu: „Někteří cestující si začínají stěžovat.“

„Pardon?“

„Vadí jim ten pláč.“

Joanně se udělalo rudo před očima. „Vážně? A kdo si stěžuje?“ Vstala tak prudce, že řvoucím miminkem málem praštila letušku do skloněné hlavy.

„Madam, posaďte se, prosím,“ snažila se jí letuška uklidnit.

„Dobrý den, dámy a pánové!“ pronesla Joanna natolik hlasitě, že ji slyšeli lidé v nejbližších deseti řadách, avšak nikoliv dostatečně hlasitě, aby probudila spícího Alistaira. „Tato milá dáma mě právě informovala, že někteří z vás si stěžují tady na Noaha.“

Držela své dítě jako vyšinutý Michael Jackson svého syna tenkrát na balkoně. Když si to uvědomila, přitiskla si ho na prsa a pokračovala: „Můžu se zeptat, kdo to byl?“ Teď ji slyšelo nejen deset nejbližších řad, ale celá sekce obřího letounu. Lidé zmlkli. Na palubě letu EKO28 do Dubaje se právě začalo schylovat ke scéně.

„Ať už to byl kdokoliv z vás, můžete si být jistí, že vím, jak vám je,“ řekla Joanna.

Pak se prosmýkla kolem letušky, která po neúspěšném pokusu zastavit ji vypadala poněkud vyděšeně, a obrátila se

na onu starší paní, která seděla na sedadle za ní. „To vy jste si stěžovala?“

Žena zavrtěla hlavou.

„Tak vy?“ zeptala se Joanna asi osmnáctileté dívky o pět řad dál. „Nechcete si ho na chvíli vzít? Třeba byste ho zvládla uklidnit.“

„Nebo vy?“ Joanna se teď posunula o dvě řady vpřed a přistrčila své ječící dítě před obličej třicátníkovi v obleku. „Tady ho máte. Jestli chcete, můžete si mu postěžovat osobně!“

„Měla byste se uklidnit,“ odvětil muž.

„UKLIDNIT?“ zaječela.

„Joanno, miláčku, co kdybys ho na chvíli dala mně?“ To promluvil Alistair, kterého mezitím letuška probudila, aby zakročil.

„Pardon, dámy a pánové,“ pronesl zvučně směrem k ostatním pasažérům a pak přešel do chlácholivého šepotu, jako kdyby chtěl uplatit pejska pamlskem. „No tak, miláčku... ukaž, já si ho vezmu.“

Joanna měla sto chutí po něm dítě hodit.

Nebo ho *skutečně* hodila?

„Maminka se jenom potřebuje trochu prospat,“ vysvětlil Alistair s omluvným úsměvem spolucestujícím. Všichni chápavě přikyvovali a rovněž se usmívali.

Hrdina.

Joanna ve smrdutých ponožkách našťavaně dopochodovala na své místo, její dokonalý partner s již o něco klidnějším synem v náručí ji zvolna následovali.

„Podrž ho na chvíli,“ řekl Alistair, vrátil Noaha Joanně a ze zavazadlového prostoru vytáhl kufřík s léky. Otevřel jednu z lahviček, které Joanna koupila na letišti, a tekutinu ochutnal. „Tohle že má být jahodová příchut? Fuj! No, tak snad ho to zklidní.“ Nacpal lžičku s tekutinou do Noahových protestujících úst a to, co z nich v koutcích znovu vyteklo, se Joanna pokusila co nejšetrněji prstem vpravit zpátky.

Alistair vrátil lahvičku do kufříku a kufřík do prostoru na zavazadla nad jejich hlavami. „Podle mě má hlad. Podívej, jak se ti snaží přisát k rameni.“ Noah s ústy dokořán šmejdil hlavičkou ze strany na stranu ve snaze najít zdroj potravy.

Joanna si rozeplula halenku a stáhla podprsenku. Kdysi dávno by se zdráhala ukazovat na veřejnosti bradavky, ale teď jí bylo všechno jedno. Alistair jí položil dítě na klín a to se ihned přisálo.

Bolestivé napětí v prsu polevilo a bradavka zvláčněla. Pocity provázející uvolňování mléka se určitě podobají extázi způsobené tvrdými drogami, napadlo Joannu. Jako by ji unášel hřejivý kouzelný koberec. Možná že někdy ty tvrdé drogy vyzkouší.

Jakmile letadlo dosedlo na ranvej, Noah usnul.

Samozřejmě.

2

„Cestovala jste třináctého února letošního roku letem EKO28 společnosti Emirates?“ otázala se žalobkyně sedmádesátice stojící na místě pro svědky.

„Ano, vracela jsem se z návštěvy u bývalého kolegy, který žije ve Stirlingu.“ Svědkyně, paní Ameryová, nejevila žádné známky nervozity, naopak.

„Poznáváte obžalovanou?“ ukázala právnička na Joannu, která seděla v popředí soudní síně po boku svého advokáta. V posledních několika hodinách na Joannu ukazoval kdekdo, každý namířený ukazovák vnímala jako bodnutí do žeber.

„Ano.“

„Můžete mi popsat, za jakých okolností jste se setkaly?“ Žalobkyně mluvila hlasitě a důrazně.

„Jsem sice stará, ale sluch i rozum mi slouží pořád dobře, takže není potřeba se mnou mluvit jako s imbecilem.“ Po kousavé poznámce paní Ameryové samolibý úsměv ve tváři žalobkyně beze stopy zmizel. „Seděla jsem za ní během letu z Glasgow do Dubaje, a přestože z Dubaje do Melbourne

jsme pokračovali jiným letadlem, nechali nám stejná sedadla, byla to místa do uličky. Já jsem měla 18H, slečna Lindsayová seděla na místě 17H, hned za přepážkou, kde se dá připevnit dětská postýlka.“

„Cestovala se svým partnerem a s dítětem, je to tak?“

„Ano, to je pravda. Nebyla... Nebyla...“

„Nebyla schopná se ovládat?“

„Návodná otázka!“ vyskočil Joannin advokát.

Žalobkyně se omluvně usmála. „Můžete nám říct, jak se slečna Lindsayová během letu z Glasgow chovala?“

„Nevím, jak bych to přesně popsala. Byl to dlouhý let a ona byla velmi vystresovaná. Chlapeček bez přestání plakal a nikdo jí s ním nepomohl.“

„Zacházela s dítětem hrubě?“

„Námítka! To, co paní Ameryová vnímá jako hrubé zacházení, je subjektivní,“ pronesl Joannin advokát, aniž vzhlédl, což propůjčilo jeho slovům zvláštní důraz.

„Zamítá se. Můžete na otázku odpovědět, paní Ameryová,“ pokynul soudce svědkyni.

„Jak se k dítěti chovala? Zacházela s ním láskyplně? Nebo naopak hrubě?“ Hlas žalobkyně teď zněl útočně.

„No... nedařilo se jí ho uklidnit.“

„Chovala se slečna Lindsayová ke svému synovi hrubě?“

„Neřekla bych...“

„Odpovězte na otázku, prosím. Ano, nebo ne? Chovala se k němu hrubě?“

Paní Ameryová zabloudila pohledem k Joanně a pak zpět k žalobkyni, která se k ní pomalu blížila.

„Zacházela s Noahem hrubě? Zacházela. S ním. HRUBĚ?“ Žalobkyně teď stála nanejvýš dvacet centimetrů od svědkyně.

„Ano.“

„Říkáte tedy, že slečna Lindsayová se ke svému synovi Noahovi chovala hrubě. Lomcovala jím?“

„To ano, ale...“

„Další otázky nemám.“

3

Více než patnáctihodinový let do Melbourne proběhl bez zvláštních událostí. Do letadla nastoupili po dvou hodinách čekání v transitu. Aerolinky Joanně slibovaly, že po tu dobu bude mít k dispozici kočárek. Ale nedostala ho. Zasekl se někde s jinými zavazadly a nebyla šance, že by se jim ho podařilo včas sehnat. Žádné erární kočárky na letišti nebyly.

Navzdory tomu byly ty dvě hodiny, které na letišti strávili, úžasné. Joanna seděla na židli před kavárnou a pátravě si prohlížela spokojené děťátko ve svém náručí. Nechápala, jak se na něj mohla ještě před chvílí zlobit. Jak ji mohl ten báječný chlapeček rozčítit? Vždyť ho tak milovala, drahouška Noaha.

Alistair působil po několikahodinovém spánku velmi svěže, čile něco ťukal na notebooku. Tu jeho neutuchající energii obdivovala. Od okamžiku, kdy se probudil, až do chvíle, než položil hlavu na polštář, byl vždycky neuvěřitelně činorodý. Zatímco Joanna dokázala celé hodiny strávit nicneděláním a občasné drobné deprese zaháněla sledováním bezduchých

talk show a seriálů, Alistair byl vždycky aktivní, pozitivně naladěný a nekomplikovaný. Absolutní protiklad jí samé.

„Jsem praštěná, vid?“ řekla a pohladila mu předloktí.

„Praštěná, ale moje,“ usmál se Alistair a políbil ji na ústa.

Ano, byla jeho. Od té doby, co od něj odešla žena, patřili jen jeden druhému: jen ona ho mohla hladit po předloktí, jen on ji mohl líbat na ústa, jen na ni se vztekal, když ho občas nestíhala sledovat, jen jemu mohla říct o pomoc, protože jen on měl vždycky dost energie a odhodlání k tomu, aby věci vyřešil.

Potřebuješ jistotu, že je to mezi námi napořád? *Pořídíme si dítě.*

Potřebuješ spravit kapající kohoutek? *Spravil jsem ho.*

Potřebuješ romantický e-mail? *Včera večer jsi byla nádherná, Joanno, nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl. Polet' se mnou příští víkend do Amsterdamu!*

Potřebuješ slyšet, že jsi úžasná matka a zároveň ta nejchytřejší a nejvíc sexy ženská na světě?

„Praštěná sice jsi. Ale taky jsi úžasná matka a zároveň ta nejchytřejší a nejvíc sexy ženská na světě,“ řekl Alistair, a než obrátil pozornost zpět ke svému notebooku, ještě jednou ji políbil.

První dva roky jejich vztahu se Alistair projevoval jako neuvěřitelný romantik. Poté, co se jeho manželka Alexandra o jejich románku dozvěděla a opustila ho, měl sklon k velkým gestům. Překrásné milostné dopisy (vlastně e-maily), výlet do Amsterdamu, obývací plný rudých růží u příležitosti jejich sedmadvacátých narozenin, o pár měsíců později pak milování, při kterém jí šeptal: „Tohle si zapamatuj, cítíš to? Právě plodíme naše dítě.“

Políbila Alistaira na rameno: stará se o ni, vždycky všechno vyřeší, umí ji rozesmát. Noah už brzy začne líp spát, ona začne líp spát a ty vášnivé i něžné okamžiky, které znala z prvních dvou let, se zase vrátí.

Alistair právě sepisoval urgentní tiskovou zprávu, která se týkala ministra dopravy, dvaapadesátiletého ženáče, jenž si nechával proplácet účty za luxusní večeře s členkou Klubu mladých labouristů. Přestože dotyčná byla výrazně vyvinutá blondýnka, nebylo by na tom nic tak výbušného; kdyby ovšem mladé labouristce nebylo teprve šestnáct. Joanna přelétla titulky tiskové zprávy: „Vydání Rosse Johnstona k legitimním stranickým schůzkám s nadějnou mladou političkou.“

„Zase hasíš nějaký průšvih, lásko?“ zeptala se.

Alistair stiskl Ctrl+S. „Uhašeno.“

Chvíli nato mu Joanna usnula na rameni.

Když procitla, Alistair se na ni usmíval. „Pojď, budeme muset nastupovat. Je ti líp? Ten první let byl příšerný. Ale teď vypadá Noah v pohodě, ne?“

„Jo, vypadá.“ Měl nejdelší řasy na světě, její chlapeček. A tmavé, velmi tmavé vlasy. Po tátovi. Jednou z něj bude la-mač dívčích srdcí.

„Na, vezmi si antibiotika.“ Alistair otevřel lahvičku, prstem setřel kapičku z jejího hrdla a olízl ji, pak nalil tekutinu na lžičku a tu strčil Joanně do úst. „Ještě pořád tě to tak bolí?“

„Při přistání to bylo hrozný. Teď je to lepší.“ Položila mu dlaň na tvář. „Miluju tě.“

„Já tě taky miluju.“ Políbil ji na čelo. „Na tenhle let si ho vezmu na starost já, jo? Když bude potřeba, tak ho nakrmíš, ale jinak si ho nebudeš muset vůbec všímat.“

„Jseš si jistý?“ Znovu pohlédla na své spící děťátko a ukolébána jeho pokojným výrazem zaváhala, zda ho má dát na tak dlouhou dobu z ruky. „Ale vždyť...“

„Žádné ale. Potřebuješ si odpočinout. A až dorazíme do Point Lonsdale, odstříkáš pro něj mlíko a máma si ho na čtyřadvacet hodin vezme k sobě.“

„Ty už jsi to s ní domluvil?“ Nepředstavitelné – čas na to se vyspat, najíst, dojít si na záchod, dát si sýr, tentokrát s chlebem, zajít si na procházku, pomilovat se...

„Domluvil jsem to s ní už před dvěma týdny,“ řekl Alistair.

To byl celý on: uměl věci naplánovat a zařídit, dokázal se o ni postarat. Někdy měla sto chutí se štípnout, aby se ujistila, že se jí Alistair jen nezdá. Byl skutečný? A skutečně patřil k ní?

Z letu z Dubaje do Melbourne si toho Joanna moc nepamatovala. Prvních osm hodin prospala, jen dvakrát ji Alistair něžně probudil, aby malého nakrmila. Od porodu se takhle dobře nevyspala.

Pět a půl hodiny před plánovaným přiletem do Melbourne se Joanna s trhnutím probrala. Pláč. Hlava jí od zánětu středního ucha pulzovala bolestí, kterou Noahův křik ještě zintenzivňoval. Panebože, jen to ne, jen ať to nezačne znovu. Celé dny, celé noci, každou minutu pořád dokola totéž. To snad nikdy neskončí. Takhle teď bude vypadat její život. Až do smrti.

Pláč přicházel ze zadní části letadla. Joanna se ohlédla a uviděla Alistaira, jak s Noahem v náručí a s čistou plenkou v ruce stojí ve frontě na toaletu. Obula si tenisky a vydala se k nim.

„Ukaž, já si ho vezmu.“

„V žádném případě. Nic mu není, jen potřebuje přebalit.“

Dveře toalety se otevřely a zevnitř vyšel mladý byznysmen, s nímž se Joanna dostala do sporu během prvního letu. Když si jí všiml, zpražil ji pohledem. Oblek, který na sobě měl celou cestu, vypadal bez poskvrnky. To se tak někdo má. Joannino oblečení neslo stopy všech bitev, které za posledních patnáct hodin vybojovala.

„Běž si sednout a odpočívej!“ nakázal jí Alistair.

„A mohla bych se před tím vyčůrat?“

„No jo, tak šup.“

Joanna se zamkla v kabině a sama sobě v duchu nadávala. Alistair měl malého na starosti osm hodin, mnohem déle

než ona, když se o něj starala během prvního letu, a přitom pořád vypadal v pohodě a zjevně měl dost sil, aby pokračoval. Byl prostě o tolik schopnější než ona! Proč je pro ni tak složité poradit si s malým miminem? Ty husy z laktační poradny měly pravdu: nebyla to přece žádná věda!

Po návratu ze záchodu se Joanna zachovala podle Alistairova laskavého doporučení, ale usnout nedokázala. Ucho ji bolelo jako čert a Noahův pláč zněl čím dál hlasitěji a čím dál naléhavěji. Přebalení nepomohlo.

„Teď si chvíli zdřímni ty, lásko,“ navrhla nakonec Alistairovi. „Máš za sebou úplný maraton, zasloužíš si pauzu. Já už jsem se vyspala dost – zvládnou to, přísahám.“

„Určitě?“

„Určitě, už jsem v pořádku.“

Alistair jí chlapečka předal, a než uplynulo deset minut, tvrdě spal.

Po další tři hodiny Joanna opakovala nacvičenou rutinu. Nepotřebuje přebalit? Nepotřebuje zabavit? Nepotřebuje uspat? Nechce nakrmit? Přebalit? Zabavit? Uspat? Nakrmit? Přebalit? Zabavit? Uspat? Nakrmit?

Znovu zkusila plyšového medvěda, pro případ, že by ho tentokrát vzal na milost.

Přebalit? Zabavit? Uspat? Nakrmit?

Zkoušela se s ním procházet uličkou, natřásat ho, zpívat mu, broukat mu, lechtat ho a masírovat.

Přebalit? Zabavit? Uspat? Nakrmit?

Lidé po ní znovu začali koukat. Začínala jim lézt na nervy. Mladá letuška se na ni zle mračila.

Tentokrát ale Joanně neujedou nervy. Tentokrát to zvládne.

Aspoň nějakou pomoc by ale ocenila. Na tom přece nebylo nic špatného.

Dostat do něj lžičku Calpolu nebylo snadné. Položila si Noaha na klín, jeho hlavičku fixovala levým předloktím, otevřela lékovku, nalila tekutinu na lžičku, zaklonila mu hlavu

a prstem mu jemně rozevřela ústa. Když k nim lžičku s Calpo-lem přiblížila, Noah se zavrtěl a několik kapek léku mu přis-
tálo na bradičce a na jasně červeném bryndáku. Trhnul ru-
čičkou a na Joannině kdysi bílém tričku přibyla další skvrna.

Vrátila lahvičku s lékem do černého kufříku, pokapaný
bryndák dala do jedné z postranních kapes, zavřela kufřík
do zavazadlového prostoru nad svou hlavou a posadila se.

Alespoň pár kapek Calpolu ale musel Noah spolknout,
protože během půl hodiny jí na klíně usnul. Do deseti minut
poté se zavřely oči i jí.

Když se probudila, Alistair si vedle ní četl a Noah byl
v dětském bezpečnostním popruhu uvelebený na jeho klíně.
Blížilo se přistání. Dole pod nimi už se rozprostíralo Mel-
bourne. V dálce zahlédla dým stoupající z požárů, s nimiž
město a jeho okolí v posledních dnech bojovaly.

Joanna po ukončení univerzity hodně cestovala po Evro-
pě a od té doby, co nastoupila do školy, jezdila každé léto do
Španělska, do Francie nebo do Itálie, ale na jižní polokouli
ještě nikdy nebyla. Snila o tom, že z peněz, které zdědila po
mámině smrti, si tu jednou s Alistairem pořídí letní byt. Měl
by terasu s výhledem na moře. Už měla dokonce naplánová-
no, které stromy by si vysadila na zahradě: mimózu, citroník
a třešňovou myrtu. Z jejích hezkých červenorůžových bobulí
by dělala marmeládu a Noah by zatím dováděl na trampolíně.

„Spal celou dobu?“ zeptala se Alistaira.

„Probudil se a chvíli brečel,“ řekl Alistair, „ale podařilo se
mi ho uklidnit. A tys zatím spala! No tak vidíš, že to jde.“

Joanna se v tu chvíli cítila neuvěřitelně odhodlaná a šťast-
ná. „Ty jsi to nejlepší, co mě mohlo v životě potkat, Alistaire
Robertsone.“